

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Trg Svobode, 6

Izhaja enkrat na mesec

Izdaja S.K.P.D. »Franc B. Sedej« iz Števerjana

Registriran na sodišču v Gorici, dne 7. marca 1968, štev. 72

UREDILI: ANKA IN ALENKA ČERNIC · MARJAN TERPIN · JOŽICA SIMČIČ · NIVES GRAVNAR · MARTIN SREBRNIČ · DAMJAN TERPIN
UPRAVNI SVET: MIRKO HUMAR · BORIS HLADNIK · EDI HLEDE (Odgovorni urednik) · Lasten tisk

Števerjan, september 1980 Leto XII - Štev. 6

NA DELO VESELO

Počitnice so se končale. Bile so lepe, tople a nekoliko prekratke. Jesen že trka na naša vrata in z njo trgategv, šola ter priprava na zimo. Kot lahko trdimo je vse v delu.

Tudi v Dragah so pričeli oziroma nadaljujejo z gradnjo nove šolske stavbe. Upamo, da bo kmalu dokončana.

Prej smo omenili tudi trgategv. Naši pridni kmetje se že pripravljajo nanjo. Kelti so že pripravljene, posode tudi, še najbolj pa naše trte, ki težko čakajo, da se bodo znebile težkih in sladkih grozdov.

Vsem želimo prijeten začetek in Bog daj dobro naprej!

JAVNA DELA.

Pred občinskimi volitvami se zganejo. Je marsikdo dejal v Števerjanu, ko so začeli kopati vodovod. Potem je obstalo. Vendar so taki bili le zlobni jeziki, ki ne gredo stvarjem do konca in se o resnici niti ne prepričajo preden govorijo.

Dela ob vodovodu so se začasno ustavila zaradi problemov, ki jih je imelo podjetje, ki jih izvaja. Sedaj so te težave premagali in rijejo ponovno števerjanske ceste in polagajo cevi z najmodernejšo tehniko, da bomo dokončno lahko rešili ta problem, ki je trajal že vrsto let. Župan nam je zagotovil, in vsi smo lahko temu priča, da je občinska uprava vložila vse svoje zanimanje in delo, da se zadeva reši.

Te dni so stekla končno tudi dela pri šoli v Dragah. Proces gradnje je dolg. Problemi, ki jih je občinska uprava mogla reševati, pa ne samo dolgi temveč tudi težki in zapleteni, kakor je zapletena italijanska zakonodaja.

Že na sejah Slovenske skupnosti, stranke, ki upravlja števerjansko občino se je iskalo vse poti in možnosti ter stike tako na deželni kakor na državni ravni, da bi končno naši šolarji šli pod novo streho. Sedaj je vse rešeno in dela, kakor smo dejali so stekla,

Upati je, da ne bodo prišle ponovno na dan kake težave ali zapleti, ki bi delo zavirali, sicer bodo lahko kmalu odprli šolska vrata števerjanskim otrokom. In to bo lep dan, ki ga bomo veseli prav vsi, ker bo to izredno dragocena pridobitev za števerjansko občino, kakor za vso slovensko manjšino na Primorskem.

00000

IZLET ŠTEVERJANCEV.

Avgusta je društvo "Briški grič" organiziralo uspel izlet v Beograd in na Titov grob.

0000000

PONOVI TEV NOVE MAŠE V ŠTEVERJANU . 10.8.1980

Povabilu na ponovitev nove maše se je g. Andrej Sedej iz Cerknega odzval. Med nami je bil že v soboto zvečer, kjer je v župni cerkvi v Števerjanu somaševal. Po maši se je srečal z vsemi Števerjanci v spodnjih prostorih Sedejevega doma, kjer je domače društvo "F.B. Sedej" poskrbelo za prigrizek in pijačo; g. novomašnik pa se je rad spustil v pogovor z domačini.

Ponovitev nove maše je bila v nedeljo 10. avgusta ob 11. uri v župni cerkvi. Novomašnika je pričakala polna cerkev ljudi. Pred cerkvijo so ga sprejeli najprej števerjanski župan Stanislav Klanjšček in osnovnošolski otroci z deklamacijo in slovenskim šopkom. Med slovesno mašo, pri kateri je bilo prisotnih več duhovnikov, je pel lepo pripravljen domač zbor, ki ga vodi Herman Srebernič. Nekaj misli o mašništvu je spregovoril goriški kaplan Marjan Markežič. Med darovanjem je bil ofer, mladinci pa so prinašali na oltar darove: kruh, vino in sadje. Skupina mladih je sestavila prošnje.

Po maši so se Števerjanci zopet srečali z novomašnikom in sicer v dvorani Sedejevega doma. Za zakusko so poskrbeli člani župnijskega pastoralnega sveta. V prostorih občinskega vrtca je novomašnika, duhovnike, sorodnike in prijatelje čakalo izvrstno kosilo, ki so ga pripravile naše žene.

Priprave na novo mašo so potekale zelo organizirano. Pri-trkovalci so pričeli s pritrkovanjem že v soboto ob 12. Starejšim ljudem so privrele solze v oči ob slovesnem pritrkovanju in pričakovanju. Takega prazničnega vzdušja, so rekli, ni bilo v Števerjanu že 50 let. Števerjanske družine so prispevale kruh, zelenjavo, sadje, sladkarije, vino, denar in vseh vrst dobrot in potrebščin. Cerkev je bila primerno okrašena, za slavalok je poskrbela skupina mladih. Cerkveni pevski zbor je pridno vadil in zbiral medse stare pevce in pevke, ki stanujejo izven Števerjana, toda se še vedno čutijo Števerjance. Zbor je zapel tudi v dvorani nekaj skovenskih skladb. Ob vstopu novomašnika v Sedejevo dvorano so zapeli naši najmlajši pod vodstvom Anke Černičeve.

Novomašnik se je po končanem slavlju vsem iskreno zahvalil. Upati je, da bo na Števerjan in števerjance obujal lepe spomine.

Posebna zahvala pa naj gre vsem, ki ste se trudili za pripravo na novo mašo in tistim, ki so prispevali z materialnimi in finančnimi sredstvi.

Vsem Bog povrni!

40 LET MAŠNIŠKEGA POSVEČENJA

V ponedeljek 8. septembra je praznoval štirideseto obletnico mašniškega posvečenja dekan g. Marjan Komjenc. Jubilej je praznoval v ožjem družinskem krogu. Zahvalno sveto mašo je daroval na Jazbinah v cerkvi Marije Pomagaj. Med uvodnimi besedami je med drugim tudi dejal, da se z daritvijo svete maše zahvali Bogu za vse dobrote in milosti, ki jih je bil deležen. Spomnil se je tudi pokojnih staršev in sorodnikov. Molil je tudi za vse Slovence, da bi ostali zvesti svojim verskim, narodnim in kulturnim izročilom.

V cerkvi je poleg bratov, sestre, svakinj, petnajstih nečakov, devetnajstih pranečakov bilo prisotnih še nekaj drugih vaščanov.

Društvo F. B. Sedej iskreno čestita g. dekanu za tako visok jubilej in mu želi, da bi se še mnogo let zavzemal in nam pomagal pri našem verskem in kulturnem delovanju.

ŠTEVERJANSKA ODPRAVA NA TRIGLAV

Po Števerjenu so že dalj časa krožile strogo tajne govorice, da se števerjanski fantje mislijo podati na Triglav. Vsa čast naj gre tem hrabrim števerjanskim hribolascem, toda stvar ni bila tako častivredna, kot bi zgedelo. Prišlo nam je na uho, da se fantje hočejo podati na to pot brez ženskega spola. To pa ne izraža ženske enakopravnosti, ki je zajamčena z italijansko ustavo. Nekatera dekleta so se temu uprla in se pogumno brez povabila pridružile odpravi. Tistim, ki to početje ni bilo pogodu, se pogodrnjali in zaradi praznih vzrekov ostali doma. Ostali pa, ki niso bili tako ozkogledi, so se v zgodnjem sobotnem jutru odpravili na pot. Ta ekipa je štela le šest oseb, kar je bilo že čisto dovolj, da se je lahko vzpostavilo veselo vzdušje. To pa med prvimi planinci ne sme manjkati. Z nami je šel tudi naš župan, ki nam je ob težkih trenutkih vplival korajžjo s svojim izvrstnim brinjevcem. Pot je kajpak bila zelo strma, naša nočna volja pa je premagala vse na prvi pogled nedostopne vzpetine. Hitro smo jo nahali naprej, pri tem dekleta nismo prav nič zaostajala. Na prvo odrediščno postojanko smo naleteli po dobri dveurni hoji, to je bil Vodnikov dom. Male smo se tam oddahnili in okrepčali, tako da so se naše obrabljene moči spet obnovile. Pot se je vlekla še vedno naprej. Zgledalo je, da ji ne bo nikoli konca, a korak za korakom smo se skoraj neopazno približevali tako težko pričakovanemu cilju. Že smo se znašli tik pod vrhom v domu Planika. Le še urica pa pol naporne poti in že se nam je Triglav nasmejal v vsej svoji veličini, oziroma smo se mu mi nasmejali, ko smo se znašli čisto na vrhu pri Aljaževemu stolpu. Kdo od nas je sploh še pomislil na utrujenost in na vso prehojeno pot. Zadoščanje, ki se nam je razlezlo po žilah, nam je poplačalo vsak trud. Triglav je bil pogreznjen v gosto meglo, ki nam jo

kratila čudovit razgled, pa smo vsi soglasno sklenili, da se bomo naslednjega jutra spet povzpeli na vrh, le če bo sonce. Žal pa sonca ni bilo, oziroma nas je še ob povratku do doma Planika dohitel dež. V tej koči smo prenočili ob spremeljavi dežja, ki je celo noč trkal na okna. Zjutraj je še vedno deževalo, mi pa smo se kljub dežju odpravili na pot. Sicer jo nismo ubrali več proti vrhu Triglave, temveč v dolino mimo Triglavskih jezer, ki so kljub slabemu vremenu razkazovala svoje neizmerno lepoto. Bili smo do kosti premočeni, kar pa ni vplivalo na našo dobro voljo. Saj smo bili vsi tako zadovoljni nad tem našim podvigom, da smo že začeli pripravljati načrte za nov vzpon na Triglav v prihodnjem letu. Za to prihodnjo turo pa upajmo, da ne bodo fantje več dvomili v sposobnost doklet.

Camn

ooooooo

ROMANJE NA SVETE VIŠARJE

Župnijski svet iz Števerjana je organiziral romanje na sv. Višarje. Odpotovali smo zgodaj zjutraj. Med vožnjo smo prepevali pobožne in narodne pesmi. Izstopili smo v Ovčji vasi, kjer smo se razdelili v dve skupini. Starejši so šli z žičnico, mi mladi pa peš. Naš vodja je bil Aleš Komjenc. V začetku je bila pot zelo strma in skoraj smo že obupali. A naš trud je bil bogato poplačan, ko smo po dobri dvehurni hoji dospeli do prijazne cerkvice. Malo smo se oddahnili in se nato udeležili maše, ki jo je daroval naš župnik. Po končanem bogoslužju smo se razpršili po vrhu. Malo smo se okropčali, nekateri so jo celo nahnili na Lovce. Tisti, ki se za ta vzpon nismo čutili pripravljeni, smo si ogledovali stojnice. Ob štirih smo se vsi zbrali in se napotili proti dolini, mi mladi seveda peš. Skupinica, ki je letela po hribu navzdol, se je kaj kmalu razdrobila, nekaj jih je taklo brž v dolino, da bi ne zamudili avtobusa, drugi pa so šli počasneje in obirali borevnice in maline, ki so bile posute po vsej poti. Tisti, ki smo prvi dospeli do žičnice, smo bili kar v skrbah za ostale, ki so bili za nami, saj jih ni hotelo biti od nikoder. Končno sta prišla z druge strani hriba Aleš in Ivan in šele čez čas so pritekli še drugi. Ko smo bili vsi, smo se hitro spravili v avtobus in odšli proti belepeškim jezerom. Najprej smo se vstavili pri visokem jezeru, od tam pa kar peš k nizkemu. Tam smo se sprehajali ob jezeru. Ena skupinica je najela čoln. Aleš pa, ki je imel v okrbi vse romarje, jim je hitro poslal po vodni poti steklenico vina, da bi ne omagali ob prehudem veslanju. Jaz sem bila s skupinico prijateljev, ki so zostali za nekaj minut. Znašli smo se na neki poti, po kateri smo hoteli priti do avtobusa. Po dolgi hoji smo se zavedali, da smo zašli, v strahu, da izgubimo avtobus, smo začeli toči, saj bi moral odpotovati ob 19.45. Ob 19.30 smo bili še v gozdu. Na srečo pa smo le dospeli na asfaltirano cesto. Slišali

Žuborenje vode in šli smo v isto smer misleč, da pridemo do jezera. Mimoidoč smo vprašali za napotke, pa so nam rekli, da je na drugi strani. Ivan je začel teči, Sara, David in jaz pa smo šli počasneje, ker smo bili utrujeni in smo komaj premikali noge. Ura je bila že 19.55. Ustavili smo nek avto in ga poprosili, če bi nas lahko peljal do jezera. Bili so res tako prijazni in so nas potegnili do avtobusa. Tu so vsi hkrati hoteli zvedeti, kje smo bili in kje je ostal Ivan. On je namreč tekkel sam po hribu. Šli smo pazljivo z avtobusom naprej, da bi našli Ivana. Legla je že noč, ko smo se odpravili domov. Po poti smo peli razne pesmi, jedli in pili vino, ki nam ga je ponujal Aleš. Domov smo dospeli pozno, a zadovoljni s preživelim dnevom.

Milena

%%%

IZ OBČINSKE UPRAVE

Še vedno je na razpolago mesto ženske, ki bi skrbela za ostarele in onemogle. Urnik dela si lahko sama uredi in to samo nekaj ur tedensko. Plačilo pa je na for-fait. Zainteresirane se lahko obrnejo na Županstvo v Števerjanu ali pa na Zdravstveni Konsorcij v Gorici.

oooooo

Občinska Uprava obvešča, da si bo za ogrevanje šolskih prostorov nabavila do 200 kvintalov drv. Zainteresiranci naj predstavijo svoje ponudbe Občinski Upravi najkasneje do 15. oktobra letos.

%%%

NAŠI KRŠČENCI

Iretekli mesec so v župni cerkvi v Števerjanu krstili kar 4 novorojenčke. Izven Števerjana pa sta bila krščena še dva.

V Števerjanu s hkrati krstili Ireno Bednarik, hčerko Slavkota in Sonje Maraž; Mitja Miklus - sina Milena in Ane Terpin; Martino Hlede, hčerko Brunota in Jadranke Stanič, ter Ivana Komjanc, sina Aleša in Bogde Hlede.

V Zdravščinah je prejel zakrament sv. krsta Matej Leopoli, očeta Mariota in matere Snežice Černic. Otrok božji pa je postal še Matija Pipan, sin Gigita in Sonje Mužina.

11. FESTIVAL DOMAČE ZABAVNE GLASBE V PTUJU

Predstavniki društva "Sedej" so se tudi letos udeležili ptujskega festivala. Po enoletnem premoru je bil letos spet organiziran festival domače zabavne glasbe. To je bil že enajsti. Formula letošnjega festivala je bila nekoliko spremenjena. Do leta 1978 je bil ptujski festival enak števerjanskemu, letos se je pa vršil v popolnoma drugi obliki.

V petek je bil festival ansamblov, v soboto pa festival melodij. Prvi večer se je občinstvu predstavilo sedemindvajset ansamblov, ki jih je strokovna komisija razdelila v tri skupine.

Najvišje odličje, zlato značko Orfeja, so prejeli ansambel Vikija Ašiča iz Celja, ansambel Slovenija iz Polzele, ansambel Savinjskih sedem iz Celja, ansambel Planika iz Velenja in ansambel Oglarji iz Škofje Loke.

Srebrne značke je komisija podelila naslednjim ansamblom: ansamblu Mavrica iz Ptuja, ansamblu Jožeta Kotarja z Raven na Koroškem, Mariborski kvintet, Trzinovski fantje iz Pirana, Revirčani iz Zagorja ob Savi, Fantje vseh vetrov iz Novega mesta in Saleški fantje iz Velenja.

Bronaste značke pa so prejeli sledeči ansamblji: Rogaški instrumentalni kvintet, Krnavški kvintet, ansambel Ribničan, ansambel Tonija Henola, Gornjesavski kvintet, ansambel Slavček, ansambel Jožeta Škobrneta, ansambel Comet, Dobri prijatelji, ansambel Francija Zemeta, Cerkljanski instrumentalni kvintet, Veseli Slovčki in Griški kvintet.

Občinstvo je izbralo za najvedrejšo melodijo skladbo S harmoniko po svetu v izvedbi Vikija Ašiča, ki je dobil tudi posebno nagrado za desetletno sodelovanje na festivalu.

Ansambel Mladi mi iz Celovca in ansambel bratov Plesničar iz Avstralije sta prejela v dar kristalno vazo kot gosta izven konkurence na letošnji prireditvi. V soboto je sledil festival melodij. V glasbeni izvedbi ansambla Dobrih znancev smo slišali 18 melodij, ki so jih prepevali različni pevci. Občinstvo je izbralo kot najlepšo melodijo skladbo Nacek v Ptuj, ki jo je uglasbil Emil Glavnik, šaljivo besedilo je napisal Manko Golar. Drugo nagrado občinstva je prejela skladba Slovenec je takšno narave avtorja Francija Lipičnika.

Ko smo se na koncu pogovarjali z organizatorji in člani komisije, so nam dejali, da je bil letošnji festival kakovostno najuspešnejši od vseh dosedanjih. Ptujkega festivala se je vsak večer udeležilo nad 2000 ljubiteljev domače glasbe.

KOS

Za vestnik so darovali:

Copič Albina, Gorica Lir 10.000.==, Ušaj Klementina, Gorica Lir 15.000.==

Plenenitina darovalkana Bog povrni!

PICO DEL TEIDE ali španski ulomačeni Triglav.

(Pardnevni izlet na otok TENERIFE-Kanarski otoki).

Puerto de la Cruz je po velikosti drugo mesto na otoku Tenerife. Tega nisem vedel, ko sem naslednjega dne z okna hotela lahko občudoval svojevrstni zaliv v katerem so španski osvajalci v 17. stoletju ustanovili kar čedno mesto s kakimi petnajstisoči prebivalcev; da se razumemo, toliko jih ima danes. Nisem vedel tudi o ostalih mestih in o otokih nasploh veliko. Temu pa so nekako napravili konec besedični vodiči, ki so nas v naslednjih dneh spremljali po otoku. Pa pozneje o tem. Puerto de la Cruz je torej čedno turistično mesto, ki so ga ustanovili z namenom, da bi služil kakor пристanišče tedanjemu glavnemu mestu na otoku ki se je bilo Orotava in je oddaljeno kakih petnajst kilometrov v notranjost otoka. Zato se je takrat tudi klicalo Puerto de La Orotava. Bilo je, za nas Brice tudi zanimivo, glavno пристanišče kanarskih otokov za trgovino z vinom, ki je nekaka odlika teh otokov. Sicer njih vino ni tako kakor naše briško, vendar mramo tudi mi, ponosni Brici priznati, da je njihov kozarček le tako dober, da bi nas tudi verjetno mnogokrat zavrtel okoli mize, če bi ga pri nas točili. Če pa pogledamo še v njihove vinograde bomo lahko ugotovili velikansko razliko med našimi in njihovimi. Pri nas imamo velike vinograde, dolge vrste. Tam pa le kako prgišče tisočkrat presuhe in premlate zemlje, med kako skalo ali vulkansko vsedlino. Je pa grožje sčno in okusno ker ima sonca po želji.

Po ulicah Puerta de la Cruz vidiš vse maslo svetovnega turizma. Tam nimajo nobenega problema "bi-ali trilinguizma", kakor se pri nas določeni Lahji prod njim tresajo. Šlišiš vse mogoče jezike in dialekte in ko sem dobro vlekel na uho sem z deločenim začudenjem ugotovil, da so med turistično reko tudi kranjske Urške. Seveda se glavni trg imenuje po Franku. Plaza del Generalissimo Franco. To pa ni nič novega za mogotce. Saj si vsak v svoji državi imenuje trge in ulice po sebi.

Že ker smo pri mestih naj opišemo še ostala. Glavno mesto otoka Tenerife in sploh Kanarskih otokov, je Santa Cruz de Tenerife. To je delno starinsko sedaj delno industrijsko središče. Seveda izredno važno пристanišče, kjer so se v stoletjih in še sedaj, ustavljajo vse ladje, ki gredo v Ameriko. Ustanovili so ga španski osvajalci leta 1493, saj prvotni prebivalci Guanchos niso poznali večjih naselbin ali mest, marveč so živeli v naravnih jamah. Mesto je precej veliko in šteje sedaj kakih stopetdeset tisoč prebivalcev. Je precej urejeno, saj so ti otoki bili v vsej zgodovini stalno pod strelom raznih osvajalcev in morskih roparjev. Tako so mesto okoli leta 1500 trikrat naskakovali Angliji, vendar brez

uspeha. Admiral Nelson, o katerem sem, na moje veselje, slišal že v šoli pri uri zgodovine (torej šolsko učenje le ni vse zastoj) je celo izgubil roko, ki mu jo je odnesla krogla s španskega kanona z obzidja. Kanon še hranijo v muzeju (beži vedet če je tisti), krogla pa ne, ker je verjetno padla v morje. Glavni trg se v mestu imenuje Plaza de Espana in je postavljen na sredi velikanski spomenik padlim v španski revoluciji, ki se je, zanimivo, začela prav na otoku Tenerife. Franco je namreč takrat služil vojsko na tem otoku. 17. julija 1936 je zbral v gozdu z nazivom Foresta de Esperanza svoje generale in od tu začel državljansko vojno, ki ga je tudi privedla do zmage in štiridesetletne diktature. No sedaj naj v miru počiva. Jih je že naredil zadosti.

Zanimiv trg je še Plaza de Candelaria (nositeljica luči), kjer stoji istoimenski spomenik, ki ga je izdelal italijanski umetnik Canova. Prav povsod ti Taljani.

Posebnost zase so cerkve. Santa Cruz de Tenerife jih ima veliko. Največja in najslavnejša je Nuestra Senora de la Concepcion, stolnica in katedrala. Sicer po navadi so v notranjosti zelo temne in natrpane vseh mogočih slik, kipov, ki so vedno oblečeni kakor igračke in vsega mogočega kar so ti "pobožni" Španci pokradli in poropali po celem svetu.

Poleg teh dveh mest so še Orotava nekoč glavno mesto, sedaj le večja vas. Tacoronte, La laguna, Granadilla in vrsta drugih vasi.

Ko sem iz hotela pešačil po lepi tlakovani poti proti mestu Puerto de la Cruz, so me ob straneh spremljale izredno mnogoštevilne in lepe rože. Tu vse rase, vse cvete, vse sili proti nebu. Le da ima vodo. In med gredicami sem opazil cevi. Povsod cevi. Povsod je napeljana voda. Vsako jutro namakajo, ker bi sicer vse crknilo. Če bi imeli tak vodovod, kakor je bil do sedaj naš, bi rastla le kaka robida verjetno. Tu pa s hribov priteče voda. Vsa po ceveh. Rekli so mi, da je na otoku kar milijon kilometrov cevi. In te ne vkopajo v zemljo. Kar na vrhu lezejo kakor kače. Baje so lastniki te vode le nekateri otoški mogotci, ki si s tem služijo ogromne vsote. Vendar toliko vrst in tako bujnih cvetic le nisem videl. Škoda, da so ljudje nekako južnjaški. Pa ne samo prebivalci, tudi turisti. Saj je med rožami precej umazanije in "škovac".

Srečal sem majhnega fanta, ki je bil star verjetno kakih dvajset let. Zagorel ali črn. To je gotovo potomec Guanchov, sam si dejal. V roki je imel cajbico in v nji kanarčka. Pa je pridno korakal. No, sem inteligenčno sklepal. To je prvotni prebivalec Guanchos in ima še kanarčka po katerem so dobili otoki ime: Canarie.

(konec 2. nadaljevanja)

IZLET V BOHINJ IN NA BLED

24. avgusta je bil za števerjansko mladino dan, ki smo ga lahko spet preživelili skupaj v prijetni družbi. Sicer smo se v zgodnjih jutranjih urah zbudili precej slabe volje, saj nas je ob prvem pogledu skozi okno pozdravilo deževno in vetrovno jutro. To pa hrabre Števerjance sploh ni motilo, saj se je v avtobusu začel hitro razlegati smeh in veselo razpoloženje. Prijetno vzdušje pa se je začelo čim smo se priiglaševali Gorenjski, kjer nas je sprejelo blagodejno sonce, ki je s svojimi žarki prodrlo skozi meglo. Iztopili smo v Ribičevem lazu, kjer se nam je odprl pogled na vse krasote Bohinjskega kotička. Bohinjsko jezero je stalo pred nami čisto kot ribje oko. Pogled nam je splaval v višino na gorske grebene. Lepota in mogočnost gora sta nas zvabili v svoje naročje in temu nežnemu klicu narave se nismo mogli odreči. Planinsko navdušeni smo se predali temu objemu in jo mahnili proti Slapu Savice. Pot nas je vodila mimo jezera. Na naši levi nas je spremljal Vogel, mi smo ga pa le z doline pozdravljali, kajti naša pot je peljala v drugo smer. Do Savice smo dospeli po dveurni hoji, kar je naše noge dobro utrudilo. Na utrujenost pa še pomislili nismo več, ko so nam oči obstale na prečudovitem slapu. Obstrneli smo ob tem bobnečim padanjem in v spomin so nam prišle besede iz Prešernovega "Krsta pri Savici": Molče v to prošnjo Črtonir dovoli, /z duhovnim bliža slapu se Savice, / nolitve svete našnik on z njim moli, / v imenu krsti ga svete Trojice.

In ravno ta slap, v katerega smo mi tako ginjeno strneli, je simbol pokristjanjevanja slovenskega naroda, saj je tu sprejel krst njegov največji poganski voditelj.

V Bohinju pa se niso naužili nepopisnih lepot samo naše oči, ampak so se lahko potešili tudi naši lačni želodčki. Pristne gorenjske jedi so nam prav tekstile, žal pa je čas prehitro minil. Morali smo se hitro spraviti v avtobus, kajti nameravali smo obiskati tudi Bled. Dospeli smo ravno, ko je sonce pošiljalo svoje zadnje žarke na najhno prikupno jezerce, sredi katerega se je v tej naravni ožarjenosti dvigal otoček s cerkvico. Tisti bolj korajžni smo z barko odpluli proti otočku. V čolnu so privrele iz naših grl do srca segajoče slovenske pesmi. Ogledali smo si prijazno cerkvico, povzpeli smo se na zvonik, od koder nam je pogled zajel vso okolico. In res, dežela kranjska nina lepšega kraja, ko je z okolščno ta podoba raja. Tudi tu ni bil čas naš najboljši prijatelj, kajti nračilo se je že, nas pa je čakala še vsa dolga pot preko Kranja in Ljubljane do doma. Utrujeni a zadovoljni smo se vrnili. Nismo videli velikih mest, ne razkošnega življenja, a preprosta lepota slovenske zemlje nas je obogatila z nepozabnim doživetjem.

IZ ŽUPNIJSKEGA SVETA

Škofov obisk v Števerjanu

V tednu od 23.11. do 30.11. bo med nami g. nadškof Peter Cocolin. Za ta obisk se moramo duhovno pripraviti. Namen obiska je, da si škof želi поблиž e spoznati, kako naše župnijsko občestvo živi svojo vero v Kristusa in z nami deliti veselje, upanje, težave in vprašanja. To je prilika, da pomislimo in spoznamo, kako v veri živimo in rastemo. V ta namen bo župnija poskrbela, da bo razdelila vprašalne pole. Vsakdo, star nad 16 let, je vabljen, da odgovori na vprašanja. Odgovor naj bo nepodpisan.

Pastoralni obisk predvideva TRI GLAVNE MOMENTE, to je pravo, potek obiska in čas po obisku.

1. ČAS PRIPRAVE! V času priprave naj se sestavi odbor ali skupina oseb, ki skupno z župnikom preuči posamezne predele župnijskega udejstvovanja in to na osnovi napotkov, ki dopolnjujejo dokument o pastoralnem obisku.

2. POTEK OBISKA. Obisk predvideva srečanje s skupinami, z združenji, s šolami, z bolniki, z birmanci, z delavci... Še posebno važnost polaga na liturgično obhajanje zakramenta sprave (spovedi) in evharistije (sv. maše).

3. PO PASTORALNEM OBISKU. Vsaka župnija mora nadaljevati pot, ki jo z obiskom pričinja, oziroma se mora truditi, da sprejete pobude polagoma a z upanjem uresničuje.

Vsaka družina, oziroma vsak član, bo dobila anketne pole, na katere naj odgovori. Vsak naj izpopolnjeno anketno polo dostavi v nabiralnik v cerkvi ali župnišču ali pa naj jo odda župniku ali kakemu drugemu članu pripravljalnega odbora. Nato bo vsaka družina dobila tedenski program potekanja škofovega pastoralnega obiska. Škof bo tiste dni na razpolago vsem, ki se želijo z njim srečati in se pogovoriti.

§§§§§§§§§§§§§§§§

KROJNI TEČAJ - OBVESTILO

Obveščamo mlade šivilje in dekleta, da se bo meseca novembra pričel krojni tečaj v Števerjanu. Če si same hočete kaj ukrojit in sešiti, pokličite tel. številko 81339 (g. Speranza).

ŠTEVERJANSKI 50-LETNIKI SO PRAZNOVALI

Lahko pohvalimo take ljudi, kot so letošnji petdestletniki. Lahko rečemo, da so se znali prav lepo organizirati. Par sestankov so imeli, nekdo je poskrbel za vabila, drugi za kosilo, tretji v tiskarni za priložnostne vizitke. Pa je steklo. V par dneh je bilo vse pripravljeno.

V soboto 2. avgusta je bila v domači cerkvi ob 9. uri sveta maša, ki jo je daroval domači župnik Anton Prinčič. Slavljenec je lepo govoril in bili so res vsi zadovoljni. Med sveto mašo so se sponnili na vse sovrstnike, ki so umrli, posebno pa še na Vojka Terpina in Alfonza Cigliča.

V Skrljeven pri Sgubinu je bilo kosilo. Tam so slavljenec, med enim in drugim kozarčkom, obujali sponine na mlada leta. V večernih urah so se vrnili v Števerjan in so na Dvoru pripravili družabni večer za sorodnike in prijatelje. Za muziko so poskrbeli nekateri člani zamejskega instrumentalnega ansambla iz Števerjana.

V Števerjanu so se leta 1930 rodili:

Lojze Humar	Mario Hlede	Oliver Marinič
Jožef Simčič	Mario Maraž	Jožica Terčič
Majda Bajt	Nande Konjanc	Lojzka Padovan
Zvezdan Prinčič	Hadrijana Pintar	Danica Gabrovec
Lojze Klanjšček	Iva Klanjšček	Helena Marega
Ernesta Konjanc	Franc Podveršič	Ferdinand Prinčič
Remigij Širok	Anica Gravnar	Lojze Gravnar
Alfonz Ciglič	Rihard Štekar	Marjan Ciglič
Vojko Terpin	Ena Oblak	MarjanMarkočič
Danica Dornik	Tonče Komie	Boris Mužina
Oskar Pirih	Adrijan Hlede	Jožef Skok
Jožef Štekar		

SREČANJE UPOKOJENCEV V ŠTEVERJANU

Dobrodelno društvo Prosenectute je organiziralo v Števerjanu v Formentinijevem parku srečanje za ostarele in to v četrtek 21. avgusta. V popoldanskih urah je prišlo v Števerjan več avtobusov "mladih starčkov" iz Gorice, Trsta, Tržiča in Starancana. Goriške hranilnice in nekaj tvekd je poskrbelo, da so vsi dobili južino. Za razvedrilo je poskrbel tržaški pevec Lorenzo Pilat. Udeleženci so bili vsi veseli, in pbesrečni. Društvo Sedej je dalo, za to manifestacijo, na razpolago stolice, da so vsi lahko sede preživeli v Števerjanu lep in vesel popoldan.

TINČE IN PEPČE

TINČE: Hvala lepa za razglednico s sv. Gore, Pepče. Kaj pomeni, da si bil na božji poti?

PEPČE: Bilo je romanje vseh župnij iz Gorice. Tudi če ne spadam tja, sem vseeno šel tisto nedeljo...

TINČE: Kako si se počutil v tako številni množici? Saj pravijo, da je bila polna cerkev romarjev.

PEPČE: Res, bilo nas je veliko. Dosti italijanskih vernikov, še več pa slovenskih. Tudi lani sem se tega romanja udeležil. Tudi letos ja bila naša skobja vsa v italijanščini. V slovenščini je bilo le berilo, prošnje in nekaj ukradenega petja. Slovenska pridiga je bila zelo kratka. Vsemu temu ne zamerim. Zamerim pa našim slovenskim butcem, ne zameri mi, ki so, seveda, odgovarjali v italijanščini. Imel sem občutek, da ti "slovenci" niso prisostvovali eni slovenski maši, četudi jih je v Gorici vsako nedeljo najmanj 7.

TINČE: Morda so odgovarjali po naše, samo da jih nisi slišal.

PEPČE: Če bi Slovenci tako odgovarjali, kakor so na koncu peli priljubljeno "Marija skoz življenje", bi se italijanska molitev slišala kot glas vpijočega v puščavi!

%%%%%%%%%

KONCERT V ŠTEVERJANSKI CERKVI

V sredo 17. septembra zvečer, je na pobudo Dežele Furlanije = Julijske Krajine bila števerjanska cerkev deležna orglarskega koncerta. V gosteh smo imeli organista Roberta Micconi, ki je glavni organist v baziliki sv. Marka v Benetkah. Na orgle je igral razne avtorje, kot so: Couperin, Händel, Galuppi, Lucchesi, Haydn, Pistoiese, Gherardeschi, Franck, Boellman, Jon, Bossi.

Koncerta se je udeležilo najhno a zbrano število ljubiteljev klasične glasbe, ki so koncert spremljali z veliko pozornostjo. Opaziti je bilo, da je mlad organist več vseh vrst orgel in da zna dati melodiji pravi ton in barvo, kar zmora umetnik, ki ina tanek posluh in občutljivost za lepoto.

Na koncertu so poslušalci organista nagradili z dolgin ploskanjem. Ostal je presenečen. Zato je na koncu žaigrāl še delo v treh stavkih Johana Sebastiana Bacha.

Al 1

%%%%%%%%%

MLADINSKI ZBOR

Mladinski zbor iz Števerjana bo pričel s pevskimi vajami v soboto 4. oktobra 1980 ob 15. uri v Sedejevem domu. Vabljeni vsi mladi pevci.

12. ŠPORTNI TEDEN V ŠTEVERJANU

Športni teden, ki ga je letos že dvanajstič organiziralo SZ "Brda" iz Števerjana, je potekal od 14. do 21. septembra. Tudi letos se ga je udeležilo veliko števerjanske mladine, pa tudi starejši so se radi pomerili v nekaterih športnih panogah. Športni teden je manifestacija, ki nima izrecno tekmovalnega namena, prirejamo ga pa zato, da nekoliko poživimo že dokaj pičlo športno dejavnost v Števerjanu. Organizatorji se srečujemo s težavami, ker v vasi še nimamo telovadnice ali nogometnega igrišča. Tako si pomagamo kakor pač moremo in videli smo, da z dobro voljo, ki jo vsako leto naša mladina izkaže, se da kar precej narediti.

Športne panoge, v katerih smo se letos pomerili so bile običajne: šah, namizni tenis, odbojka, streljenje z zračno puško, maratonski tek ter nogomet za starejše in mlajše.

Začeli smo z nogometom mlajših v Formentinijevem parku. Pomerili sta se mlajši ekipi Britofa in Dolenjega konca. Tu smo bili priča zanimivi igri, v kateri so izmagali igralci Dolenjega konca z rezultatom 9:2.

Šahovski turnir je zmagal Martin Srebernič, pred Ivanom Vogričem in Matjažem Terčič;

V Sedejevem domu smo v torek namestili dve namiznoteniški mizi, kjer smo teknovali v treh kategorijah: dekleta, mlajši in starejši fantje. V prvi je zmagala Vlasta Terpin, v drugi Robert Komjanc, v tretji pa Darjo Maraž.

Za odbojkarsko tekmo med Britofom in Dolenjem koncem smo se poslužili igrišča pred Katoliškim domom v Gorici. Britof se je predstavil s starejšo in bolj izkušeno ekipo, in tako po petih dramatičnih setih zmagal s 3:2.

V petek se je teknovanje v streljenju z zračno puško zaključilo takole: dekleta: Vogrič Milena, Sara Komjanc, Vivijana Mačus. Mlajši: Peter Srebernič, Andrej Terpin, Gravnar Florijan. Starejši: Silvan Dorn, Klavdij Fottare, Peter Terpin.

V soboto zvečer smo priredili maratonski tek okrog števerjanskega vrha, katerega se je proti vsem pritrdovanjem udeležilo veliko mladine. Zmagali so po običajnem redu kategorij: Sara Komjanc in Milena Vogrič, ki sta prišli istočasno na cilj..., David Corsi, (mlajši), Benjamin Komjanc, Joško Terpin, Rikard Maraž (starejši).

Najbolj pričakovano srečanje pa je bilo v nedeljo, ko sta se srečali nogometni ekipi Dolenjega konca in Britofa. Organizatorji so poskrbeli za komentatorja Ciglič Alojza, ki je gledalcem po zvočnikih posredoval potek tekme, med odmori pa nekaj reklame. Na igrišču sta bila tudi dva bolničarja, saj sta s seboj imela rešilni voz (samokolnico) in steklenico okrepčila (briško rebulo). Povedati moramo, da sta največ uporabljala drugi pripomoček. Tudi v tej tekni so bili igralci Britofa bolj pripravljeni, smola pa je doletela "končarje", saj se eden izmed njihovih najmočnejših igralcev ni predstavil na igrišču. Kljub temu so ti korajžno pričeli tekno. Priznati moramo, da so bili v prvem polčasu kos ekipi Britofa, saj se je tekna prekinila z rezultatom 4 : 2 za Britof. V drugem delu tekme pa so igralci Britofa poprijeli za vajeti tekme in zmagali s 11 : 3. Igralci in navijači Dolenjega konca pa se takega rezultata ne ustrašijo, ker vedo, da inajo za sabo mlado ekipo, ki bo lahko kaj kmalu povrnila podoben rezultat vaščanom iz gornjega dela vasi. Seveda sta se po končani tekni obe ekipi podali v gostilno, kot je že navada in tu "strokovno" proučili tekno. Skupno so se tudi domenili, da bodo prihodnje leto organizirali tekno med ženskimi ekipami Dolenjega konca in Britofa. Dekleta pa že sedaj vabimo, da začnejo že sedaj s treningom, tako, da bomo lahko na 13. športnem tednu priča zanimivi igri.